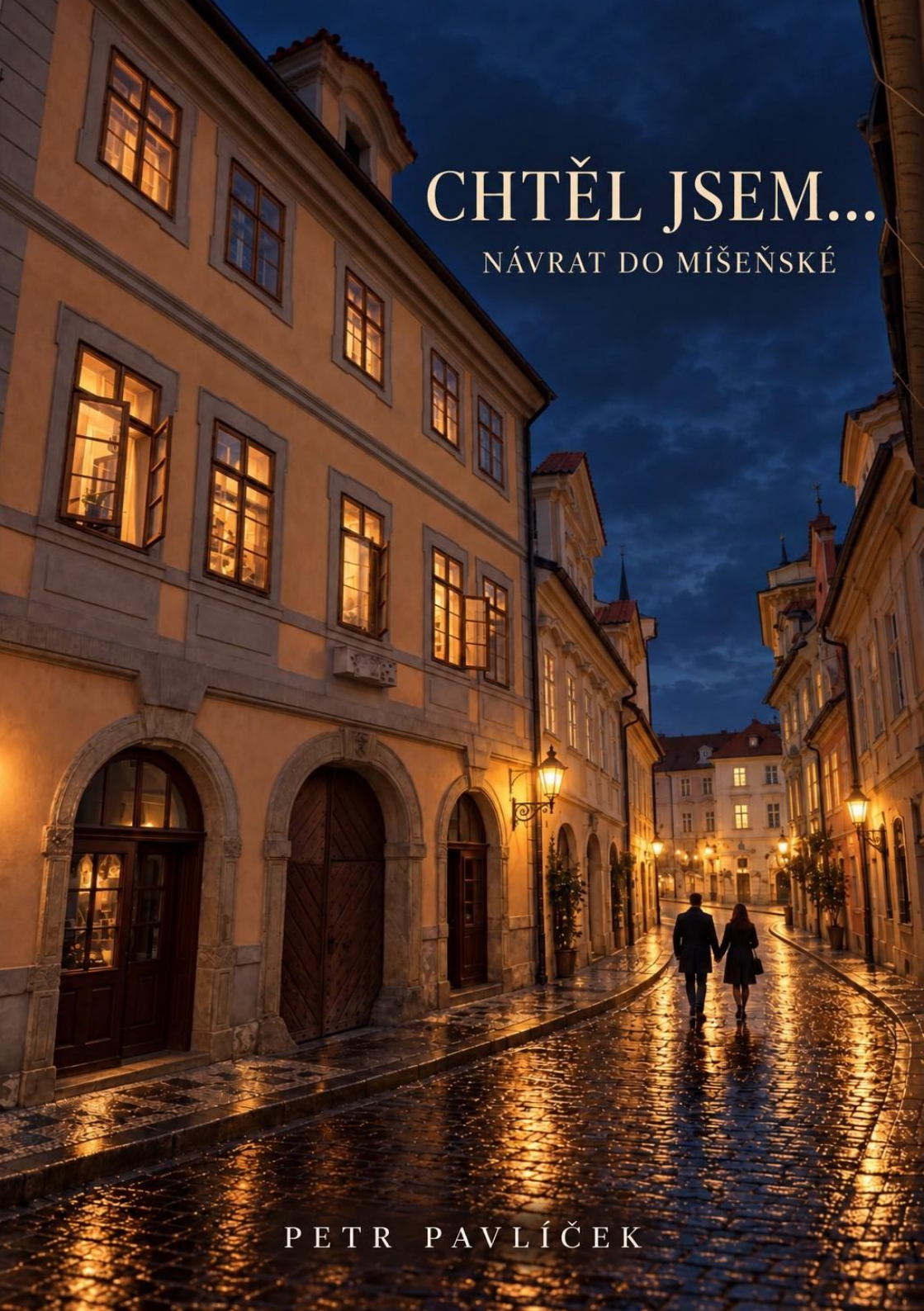

CHTĚL JSEM...

NÁVRAT DO MÍŠEŇSKÉ

PETR PAVLÍČEK

© Petr Pavlíček, 2026

ISBN 978-80-910039-5-7

CHTĚL JSEM...

Návrat do Míšeňské

Kapitola první

Před restaurací na Velkopřevorském náměstí zůstávalo několik stolů venku, přestože léto už pomalu končilo. Slunce se během odpoledne schovalo za střechy domů a světlo mezi nimi změklo. Drželo se na omítkách, na dlažbě a na listech stromů směrem ke Kampě, jako by samo vědělo, že jeho čas se krátí. Ve vzduchu už nebylo letní teplo, ale ještě ani skutečný podzim. Jen lehký chlad, který člověk ucítí teprve ve chvíli, kdy sedí delší dobu bez pohybu.

Seděli u stolu blíž ke zdi. Nevybrali si ho kvůli výhledu ani proto, že by tam bylo větší soukromí. Sedávali tam téměř pokaždé. Z toho místa viděli na část náměstí, na proud lidí směrem ke Kampě i na vchod do restaurace, ale časem už si výhledu skoro nevšimli. Důležitější bylo, že když přišli, automaticky zamířili právě sem.

Nikdy se na tom nedomluvili. Některá místa si člověk vybere jen jednou a potom se k nim vrací tak dlouho, až začnou patřit k jeho příběhu. Ne proto, že by byla krásnější než jiná, ale protože se v nich stalo něco, co už od nich nejde oddělit.

Možná právě tak vznikají místa, která si člověk pamatuje celý život.

Ne podle adres.

Podle někoho.

Číšník před ně postavil sklenici vody a kolu s ledem a citrónem. Vodu pro ni, kolu pro něj. Ani se nezeptal. Jen krátce přikývl a pokračoval k vedlejšímu stolu.

Podívala se za ním. „Už si nás pamatuje.“

„To je dobře.“

„Nevím.“

„Proč?“

Opřela se loktem o stůl. „Za chvíli bude vědět i to, co si objednáme.“

„To už ví.“

Usmála se.

Měl rád její smích. Nejen zvuk samotný, ale i tu krátkou chvíli před ním, kdy se jí v očích objevilo něco lehkého a téměř dívčího. Jako by na několik vteřin zapomněla, odkud přijela, kam se bude muset vrátit a co všechno existuje mimo ten malý stůl mezi starými domy. V těch chvílích zapomínal také. Díval se na ni a neměl potřebu zjišťovat, kolik je hodin ani co přijde potom. Stačilo, že právě teď sedí naproti němu.

Možná právě proto spolu tak rádi sedávali tady.

Náměstí bylo malé a přitom jím neustále někdo procházel. Turisté se zastavovali před Lennonovou zdí, fotografovali se, skláněli se nad mapami v telefonech a hledali cestu ke Karlovu mostu. Za několik minut byli pryč a na jejich místo přišli jiní. Občas kolem prošel někdo s kolem, někdo vedl dítě za ruku, někdo se jen na chvíli zastavil a rozhlédl se, jako by si chtěl zapamatovat, kudy šel.

Město bylo plné krátkých setkání.

Jen některá z nich člověk omylem začne považovat za celý život.

„Příště půjdeme jinam,“ řekla.

„To říkáš pokaždé.“

„Tentokrát to myslím vážně.“

„Kam?“

Rozhlédla se, jako by odpověď mohla být napsaná na některé z okolních fasád. „Nevím. Praha má tisíce restaurací.“